

med respekt for de sygdomme og lidelser, de mennesker er sygemeldt for, så de alligevel kan bevare tilknytning til arbejdsmarkedet og på længere sigt bevare deres job. Det synes jeg er en lidt anden problemstilling end den, hr. Carsten Hansen gav udtryk for: at opgaven for regeringen nu var at tvinge de syge til at arbejde.

Al erfaring viser, at hvis man først mister sit fodfæste på arbejdsmarkedet, er det meget svært at komme tilbage. Man har gjort nogle erfaringer i Norge, og jeg synes i al anstændighed, at vi også burde optage drøftelser med lægerne, arbejdsmarkedets parter, offentlige myndigheder og kommunerne om at sikre noget tilsvarende, for at de mennesker, der bliver ramt af langvarig sygdom, også får en mulighed for at bevare fodfæstet på arbejdsmarkedet.

Jeg vil godt takke for debatten, og jeg forventer, at når Strukturudvalgets rapport kommer, kan vi fortsætte den på det grundlag.

Kl. 12.45

(Kort bemærkning).

Bjarne Laustsen (S):

Jeg tror, vi kan bekræfte over for beskæftigelsesministeren, at når rapporten ligger der, vil vi da gerne kigge på den.

Det er jo en kendt sag, at også på arbejdsmiljøområdet bruger vi mange forkortelser, men jeg bliver nu nødt til at spørge: Hvem er Rosa? Jeg var ikke helt med på, hvem det var, ministeren ville spørge, men Rosa blev nævnt, og jeg vil gerne vide, hvem det er.

Ministerens siger, at parterne har sagt, at de små sikkerhedsorganisationer har taget overhånd. Er der dokumentation for det? Ellers vil jeg betragte det som et postulat. Jeg har aldrig nogen sinde modtaget henvendelser fra hverken lønmodtagere eller arbejdsgivere om, at man synes, det er tåbeligt, at man har sikkerhedsrepræsentanter på virksomheder med fem ansatte – aldrig! Tværtimod har jeg til gengæld set mange lange takkeskrivelser om, at det var godt, at man havde fået mulighed for at oprette de små sikkerhedsorganisationer, så jeg vil gerne høre, hvis ministeren har noget at meddele på det område.

Men det, der er interessant, er: Hvis parterne melder ud, at der er behov for flere ressourcer for at nå de mål, man har sat sig, vil ministeren så sige: Vi har sparet for meget, der skal tilføres flere ressourcer? Det er det tilsagn, vi skal have i dag. Hvis man kommer og siger, at man simpelt hen ikke kan gennemføre arbejdet, fordi der skal

flere penge til, vil ministeren så arbejde for, at der kommer flere midler?

(Kort bemærkning).

Lene Garsdal (SF):

Ministeren startede med at sige, at han ville reklamere for en god sag. Nu er arbejdsmiljøet en god sag, og det er derfor, vi beklager, at det er gået så skammeligt tilbage for arbejdsmiljøet.

Jeg lyttede meget interesseret, da ministeren skulle redegøre for de konkrete tiltag, som skulle føre frem til, at det skulle blive godt. Der var snak om et planseminar, og det er da sikkert godt, det er sikkert udmærket, at nogle vil diskutere og komme med nogle bud. Men er det ikke lidt sølle og lidt småt kun at tilbyde det?

Så vil jeg gerne have ministeren til at svare på, om det er noget fuldstændig nyt, at parterne skal høres og inddrages. Mig bekendt er der altså ikke lavet én eneste regel på arbejdsmiljøområdet tidligere, hvor Arbejdsmiljørådet og dermed parterne ikke har været inddraget, så hvorfor er det så nyt?

(Kort bemærkning).

Carsten Hansen (S):

Lad os tage fat i det sidste først, altså det med at tvinge de syge til at gå på arbejde. Jamen det er jo en hel Haugaardsk betragtning. Men set i forhold til de store besparelser, der er sket på forebyggelsesindsatsen i Arbejdstilsynet, som skulle ud og kontrollere, og på rådgivningsindsatsen og indsatsen for de særlig farlige virksomheder; virker det jo lidt komisk, at man nu siger, at nu vil man sikre alle dem, der er blevet syge af at gå på arbejde.

I øvrigt påpeger Prioriteringsudvalget, at man skal se på, hvorfor folk bliver så syge, og i øvrigt også se på, hvorfor så mange bliver førtidspensionister. Det var interessant, om ministeren gav et tilsagn om, at når Prioriteringsudvalget ikke kunne være med, vil man gerne gøre en ekstra indsats for at få analyseret, hvorfor de mennesker bliver syge, hvorfor de bliver førtidspensionister, og hvorfor de bliver nedslidte, og i øvrigt gøre en indsats over for det.

Så er jeg nødt til også at sige til ministeren med hensyn til de effektive instrumenter: Er det virkelig nok bare at følge udviklingen til 2006? Der påhviler regeringen et voldsomt stort ansvar for alle de mennesker, der bliver ramt af en arbejdsulykke eller af en arbejdsbetinget lidelse, et ansvar for, at det ikke fortsætter. Sidste år så vi jo for første gang et stort fald i ulykkestallet,